

Jo. Úplně přesně tak začínala s naše střeďeční prochajda s Rumičkem.

Vyrazili jsme si jen spolu, Brtník si vzal Tali a šli se cournout. Já jsem to uvítala, užijeme si to s Rumouškem pěkně spolu v klídku. To jsem ovšem netušila, že ten začátek bude takovej jako želví trošku. Protože to bylo fakt stejný, jako vzít na procházku batole. S tím toho taky moc neujdete a furt stojíte, protože se zkoumá kdejaký kvítí a lezoucí brablenec. Případně se hledí kamsi do dále .To by mě, mimochodem, zajímalo, co vždycky v takovej moment těm špuntům táhne hlavičkou? Dumaj nad něčím? Kochaj se světem? Vstřebávaj informace? A nebo prostě čekaj, až se jim dostaví mozek, kterej šel momentálně na výlet? Každopádně musíte být obrnění trpělivostí a bylo by nespravedlivý, kdyby člověk v takovej moment na to škrvně spěchal. Protože jste tam pro něj a s ním a kvůli němu. Nikdy, když jsem "venčila" některýho ze synovců, jsem na ně nespěchala. Dodneška si pamatuju jak jsem třeba s tím prostředním proseděla věčnost na pampeliškou v jedný z dejvických ulic ☐☐ Jestli se snažil spočítat její okvětní lístky a pochopitelně mu to nešlo, to nevím, ale vím, že mě už pak dost brněly nohy z toho sezení na bobku ☐ :D.

No a stejně tak to měl tetkon Rumiček. Měl nějakej batolecí den, či co a všechno se muselo řádně prozkoumat, případně i produmat. Nebylo to ani moc o nějakým očichávání vzkazů, i když na to pochopitelně taky došlo, ale fakt se zkoumal snad kdejakej kámen. Jak kdyby byl poprvé venku ve městě, nebo co ☐☐ . Furt jsem stála, furt jsem čekala, až to, co řeší, dořeší. Takže to vypadalo, že do těch polí snad ani nedojdem, nebo co ☐ . A to jsme s sebou měli úplně funglovej žužlopichlo balonek. Ten ovšem přišel na řadu až na začátku polí.

Kdy jsme nejdřív potkali stofárdku Tracy, která se jako vždy mohla ukroutit radostí, když nás viděla. Už se malinko dokáže ovládat ve svých emocích a tak se Rumiček občas blahosklonně uvolí, že jako se pozdravit můžou teda. Leč jen zlehýnka, aby se nerozplynul ☐ . Ale jakmile se Tracy rozjede, velmi rychle jí řekne rázný "A dost!" A tak jsem se s ní přivítala taky já, aby jí to nebylo úplně líto. Nemůže za to, že je švihlá, že jo ☐ . Další, kdo nás potkal byla holčička na kole. Jakmile nás uviděla, švihla s kolem do škarpy a s dotazem, jestli může, se k nám hrnula. A že bude Rumičkovi taky čutat balonek. Musela jsem se v duchu usmívat, jak je Rumiček trpělív. Holčička totiž nebyla z těch, který mají úplně takovej ten cit pro zvířata. Byla tak trošku malej diktátor Somoza a furt měla snahu Rumička citýrovat. Ať udělá támdleto, ať jde tůdle, ať chytí balonek, ať..... Rumiček je moudrej pán a tak se ovládal, ale bylo na něm evidentně vidět, že od týhle holčičky už by jako rád odešel, že

to není jako jindy. Tak jsme se poměrně rychle rozloučili a zamířili už do těch polí. Jak jsem říkala ondynoj, nejsou už tady teď ty příšerný davy. Ale i tak je tu na náš vkus lidí pořád víc, než hodně. A tak jsme šupli na cestu hnedle do stařiny.

A tam jsme si pořádně začutali spolu. A... nebo já jsem si postála, protože Rumoušek v rámci toho dnešního batolecího módu občas mezi čutáním ulehl na pažit a žouželil si nějakou dobu balonek. Pak mi ho vždycky nabídnul, ať čutnu, aby poté mohl zase ulehnout a žouželit. Tak tam jsme taky byli poměrně dlouho teda. Poté jsem nás přesunula na mez mezi dvě pole. Rumouš zaplul do řepky, která už jednak kvete a druhak je vzrostlá přesně tak, že se mu zavře těsně nad hlavou. A to způsobí hrozně komickej efekt. Jak se ten pes pohybuje prostorem, vidíte zlehýnka se třepotající květy, nic víc. Jak když řepka tančí. A teď nemám na mysli fotbalistu. Občas někde vyčouhla hlava, mokrá a žlutá, aby si zkontroloval, kde jsem a pak se zase potopil. Vypadalo to vtipně. Já jsem šla podél kraje a když jsme došli ke hřbitůvku, přivolala jsem ho. Jak vyhópnul s pole ven, objevil se vedle paní, která tam venčila roční fenku bretaňského ohaře a v první moment jí to přišlo, že k nim vyskočila z řepky srna. Kousek jsme pak šli všichni společně a paní si taky stěžovala na to, co je teď tady lidí, že si tam piknikují a dělají bordel. Tak jsme svorně zadoufaly, že se zanedlouho vrátěj mezi svoje regály, až jim je otevřou.

My jsme se za alejí odpojili a šli si s Rumajzlíkem a balonkem, který jsem mu házela do stařiny, ať si pěkně hledá. A pak taky přes rigól, až si u toho hledání, trošku mákne i fyzicky. Bylo zataženo a foukal studenej vítr, tak jsem ho mohla trošku honit, ať se nefláká. Neflákala jsem se pak ale ani já, protože jsem si na tý naší uzoulinký stezičce dala takový baletní cvičeníčko. Bylo po dešti a tak se tam po hodně, hodně, ale hodně dlouhý době objevilo značný množství šneků. A to včetně těch malých, barevnějších, jejichž jméno si nejsem schopná zapamatovat. A já nechtěla na žádnýho šlápnout. Takže pan Harapes by ze mě měl myslím i radost, páč to bylo furt samý "demyplyjé" a "padedé". Když jsem se vymotala na myší louku a utřela si vopocený čelo, musela jsem se vrátit. Rumouš vystavoval jak vo život. Zkusila sem se tam dostat trojitým vodpíchnutým ridžbekem a vyšlo to. Kupodivu ta bažantí slepice nevzlétla ani poté, co jsem dopadla na zem, která následně další půl hodiny rezonovala po mým dopadu. Nakonec si to rozmyslela a zvedla se. A my se taky mohli zvednout konečně a dobaletit zpátky na tu myší louku. Chvíli si tam hrát s balonkem a pak zamířit ke koňským ohradám a domů. Bylo už na čase. Oboum nám značně škrundalo v břiše, neb už dávno minul čas na přípravu večeře.

Ale když ono bylo venku tak krásně, tak kam by člověk spíchal, že jo.